

си и нищо не намъри. Тогава се десѣти, че Радой е богато момче, има кърпа, трѣбва да има кърпа. Претършува джобовѣтъ на палтото му, на гашитѣ му, ала не намъри нищо. Лачо се огледа безпомощно наоколо и на две крачки отъ себе си видѣ вехтата си абичка, въ която бѣше овилъ торбичката съ брашно. Пропълзѣ, развърза я, отдра една широка ивица отъ платното, подпрѣ съ колѣното си главата на Радоя и превърза раната му. До призори той свѣстява Радоя, разтрива го, подложи му абичката си подъ гърба, да не настине, и когато на съмване бащата на Радоя, богатиятъ селянинъ Никола Осиковъ дойде съ двама свои работници и завари Лача, мокъръ виръ-вода, седналъ въ калъта на пѣтя и сложилъ главата на Радоя върху колѣнетѣ си, цѣлъ се затресе отъ дългъ, страдалчески плачъ.

Радой се бѣше вече посвѣстилъ и гледаше съ блуждаещи, замжтени очи баща си, работниците, Лача. Изведнажъ, сякашъ нѣкаква много силна болка прониза тѣлото му и той отчаяно извика: — Бай Лачо, прости ме! Какво направихъ азъ! Какво направихъ азъ!

Захлупи съ длани лицето си, надигна се отъ земята, седна

и усѣти най-големия срамъ, който бѣше чувствувалъ въ живота си. Той чу, какъ Лачо стана, какъ се обърна къмъ баща му и какъ рече:

— Брашенцето азъ ще го прибера въ абичката. Сухо е, нищо му нѣма. Ще се зарадватъ децата у дома. Пъкъ торбичката ще я закърпя.

Тогава Радой разбра отгдето се е взела превръзката на главата му. Той повика мълчаливо баща си, прегърна нозетѣ му, и почти забилъ лице въ обувкитѣ, пошепна:

— Тази ли е отплатата му, че го бихъ? Кжде да се дѣна отъ срамъ? Тате, кжде да се дѣна отъ срамъ?

И захълца безутешно.

Въ очитѣ на стария му баща изгрѣ радостна надежда. Рукна-литѣ сълзи въ очитѣ му спрѣха и той едвамъ можа да издума:

— Лачо, ела съ насъ у дома! Остави торбичката, остави и брашното... всичко остави! Светъ човѣкъ си ти, светъ...

А после се наведе, хвана Радоя подъ мишцитѣ, изправи го и рече: — Единъ светецъ има тука, Радой. Цѣлуни му ржка!

Радой присегна съ дветѣ си ржце, хвана сухата, окаляна ржка на Лача, който срамежливо я дърпаше назадъ, и дълго, жадно, съ безкрайно разкаяние я зацѣлува.

Симеонъ Андреевъ